

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2018, č. j. OAM-175/LE-LE05-LE05-PS2-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 2. 2019, č. j. 17 A 12/2019 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl jeho žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný tímto rozhodnutím prodloužil stěžovateli podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, a to o deset dní do 23. 12. 2018. Konstatoval, že dosud není zřejmé, zda stěžovatel podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nebo zda přijde o status žadatele o mezinárodní ochranu.

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem stěžovatelu žalobu zamítl. Poukázal na to, že byl zadržen policejní hlídkou, když cestoval mezi ČR a Německem. Vzhledem k tomu, že nebyl schopen na místě prokázat svoji totožnost cestovním dokladem a že vozidlo bez pochyb překročilo německou státní hranici z ČR, byl na základě readmisní dohody předán Policii ČR, která zjistila, že nedisponuje žádným vízem či povolením, které by ho opravňovalo ke vstupu či pobytu na území ČR. Z uvedených důvodů s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Stěžovatel následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je pronásledován lichváři a nemůže se vrátit domů.

[3] V projednávané věci žalovaný podle krajského soudu postupoval v souladu se zákonem a stěžovateli po právu prodloužil zajištění o deset dní, neboť o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnuto dne 22. 11. 2018 a do dne 13. 12. 2018 běžela lhůta pro případné podání žaloby ke krajskému soudu. Jelikož do doby vydání napadeného rozhodnutí neměl žalovaný informaci o tom, zda stěžovatel žalobu již podal, bylo prodloužení zajištění namístě. Tímto postupem navíc žalovaný nepřesáhl maximální možnou dobu zajištění v délce 120 dnů. Zároveň nebylo možné využít zvláštních opatření, neboť stěžovatel by se pravděpodobně snažil zabránit realizaci vyhoštění. I poměrně krátké desetidenní zajištění stěžovatele tedy sleduje logický účel, jímž bylo zjištění, zda podal proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobu, či nikoliv.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[4] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Uvedl, že krajský soud i žalovaný chybně posoudili jeho situaci, neboť sice tvrdí, že učiní vše, aby zabránil svému vyhoštění, zároveň však poukazují na nejistotu ohledně toho, zda podal žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Přitom bylo zcela zřejmé, že tuto žalobu podá. Prodloužení zajištění, navíc pouze o deset dnů, tedy ztrácí svůj účel a nelze jej ospravedlnit. Žalovaný měl předpokládat, že k podání žaloby dojde, a neměl tak přistupovat k prodloužení zajištění.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Následně NSS přistoupil k posouzení kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že není důvodná.

pokračování

[9] V projednávané věci není sporu o skutkovém stavu věci. Dne 22. 8. 2018 byl stěžovatel po překročení státní hranice mezi ČR a Německem kontrolován hlídkou německé policie na dálnici D8/BAB17, kde cestoval ve vozidle Citroen Jumpy společně s dalšími osobami. Nebyl schopen na místě prokázat svoji totožnost cestovním dokladem a na základě readmisní dohody byl dne 23. 8. 2018 předán Policii ČR. Lustrací v informačním systému Policie ČR bylo zjištěno, že nedisponuje žádným vízem či povolením, které by ho opravňovalo ke vstupu či pobytu na území ČR. Dne 25. 8. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je pronásledován lichváři a nemůže se vrátit domů. Podle svých slov dluží hodně peněz, má postiženou nohu a nemůže pracovat. Z uvedených důvodů s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a rozhodnutím ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-175/LE-LE05-LE24-PS-2018, byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018, č. j. OAM-175/LE-LE05-BA04-2018, které nabylo právní moci dne 28. 11. 2018, žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu. Lhůta k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí tak měla skončit 13. 12. 2018, přičemž téhož dne končila doba stěžovatelova zajištění.

[10] Spornou otázkou v projednávané věci je, zda bylo namíste zajištění prodloužit o deset dní za účelem zjištění, zda stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, či nikoliv.

[11] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže (...) byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[12] Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *[m]inisterstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.*

[13] NSS souhlasí se závěrem žalovaného o účelnosti zajištění. Existuje zde totiž oprávněná domněnka, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl policejní hlídkou (společně s dalšími osobami asijského původu) kontrolován po překročení státní hranice mezi Českou republikou a Německem, a z jeho jednání je zřejmé, že jeho původní cílovou zemí bylo Německo. S ohledem na absentující vazby k osobám na území České republiky a nedostatek finančních prostředků je pravděpodobné, že by po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců zamířil za hranice státu, aby tam (opětovně) podal žádost o mezinárodní ochranu.

[14] Přisvědčit nelze ani stěžovatelu tvzení, že žalovanému mělo být zřejmé, že stěžovatel žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podá, a prodloužení jeho zajištění tedy nebylo účelné. Ačkoliv podání žaloby bylo logickým krokem neúspěšného uchazeče o mezinárodní ochranu ve stěžovatelově postavení, žalovaný tento krok nemohl automaticky předvídat. I kdyby totiž pravděpodobnost podání žaloby byla

vysoká, v případě jejího nepodání a propuštění stěžovatele ze zajištění by byla s velkou pravděpodobností zmařena realizace jeho vyhoštění. Prodloužení zajištění o deset dní, ke kterému přistoupil žalovaný, tak sledovalo legitimní cíl a bylo v souladu s právní úpravou.

[15] V projednávané věci nebylo ani možné využít zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, podle kterého „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“ (odst. [32] a [36]) a na rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, v němž soud dospěl k závěru, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelnými v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. V posuzovaném případě je zjevné, že s ohledem na stěžovatelovu očividnou snahu dostat se do Německa a na neexistenci jakýchkoliv kontaktů v České republice žalovaný nemohl stěžovateli uložit místo prodloužení zajištění zvláštní opatření.

[16] Důvod, pro který k prodloužení zajištění došlo, je tedy logický a naplňuje účel zajištění, kterého nebylo možno dosáhnout jinak. Tímto účelem zajištění bylo ověření, zda byla či nebyla podána žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Závěr o jejím podání si žalovaný nemohl utvořit sám, jak naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že by o podání žaloby žalovaného informoval či že žalovaný již o podané žalobě musel vědět; pouze se domnívá, že podání žaloby mělo být žalovanému zřejmé a předvídatelné z jeho jednání. Taková úvaha je však mylná, jak již bylo vysvětleno výše.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud dospěl vzhledem ke shora uvedenému k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[18] O věci rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[20] Krajský soud ustanovil stěžovateli zástupce z řad advokátů, Mgr. Lechovského, který stěžovatele v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1

pokračování

písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“). Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se částka přiznané odměny podle § 35 odst. 10, věty druhé, s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu